Hadrián

NEDĚLE 23. 6. 2019

OFICIÁLNÍ ZPRAVODAJ MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ

Hamlet, kralevic ~~dánský~~ mohučský

DAMU demonstruje, jak to bylo s Prodankou

K čemu provokuje Hábův Opletal?

PŘEDSTAVENÍ PRO 5 DIVÁKŮ

Katalánský umělec Xavier Bobés přiváží objekty, které nechává na půdě Divadla Drak mlčky mluvit.

čtěte na str. 3

MODROVOUS (Z ŽENSKÉ PERSPEKTIVY)

Lidový příběh o sériovém vrahovi není úplně typickou součástí repertoáru amatérských divadelních souborů…

čtěte na str. 6

NAHATÁ POHÁDKA

Vystupovat s dětským představením na divadelním festivalu vstřícném k dětskému divákovi se může zdát jako splněný sen. Stejně tak to ale může být i pořádná fuška. Zvlášť když jste Jakub Folvarčný. Jeho přístup k dětskému divákovi je zhruba na úrovni staršího bráchy. Mladšímu rozumí, dokáže si na nějakou dobu zjednat jeho pozornost, občas se k němu chová trochu přezíravě, což mladšího vlastně masochisticky baví, udržet si však odstup nebo nedejbože vytvořit v mladším úctu k autoritě, to mu moc nejde.

Jakub Folvarčný přivezl do Hradce svou zatím poslední dětskou autorskou inscenaci, již běžně provozuje v pražském Alfredu ve dvoře. Je na motivy klasické pohádky K. J. Erbena Jabloňová panna, je říznutá C. G. Jungem a podle anotace je pro děti od 5 let. Dodal bych k tomu, že je i pro dospělé od let osmnácti. Anebo pro děti v dospělých. Autor totiž zdařile míchá témata a humor, jež ocení dospělí, s tématy a humorem, které pochopí i dětský divák a dospělého neotravují, neboť se vzápětí baví zase on. Erbenova pohádka je plná nahých krásných princezen, což pochopitelně nemohl Jakub oslyšet. Ve svých dětských inscenacích se často zabývá tématy, jež nejsou tak docela standardním repertoárem divadel pro malé diváky.

V duchu moderní loutkařiny, v níž se už pracuje zejména s nepohyblivými objekty, ztělesňují jeho postavy klasická elpíčka s obaly (neboli šatičkami a spodničkami) s Karlem Gottem nebo Lenkou Filipovou. Popkulturní odkazy nejen na jejich písničky pak tvoří onu rovinu, která dítěti neuškodí, kterou odignoruje, ale vtahuje do děje i maminku s tatínkem.

Potíž je, že po nějaké době jsou všichni natolik vtaženi, že zejména děti zahustí i pódium, hlediště vře, všichni jaksi vše komentují, vykřikují a interagují, aniž by byli vyzýváni (co by za to dalo leckteré pražské alternativní divadlo). Autor a performer v jedné osobě tak musel na chvíli vyprávění o nahé princezně zakleté v jabloňovém květu starou babiznou, která tímto činem chtěla získat srdce mladého krále chystajícího se krasavici pojmout za ženu, přerušit, vystoupit z role, hlediště zklidnit a děti z jeviště vyhnat. Ale jak to tak v dobré pohádce bývá, vše nakonec dobře skončilo, děti nezahořkly a král nakonec krasavici za ženu pojal.

Dominik Melichar

glosa včerejšího dne

foto: Krutý kritik

Pavla Bergmannová

Můj zážitek dne je překvapivě milý Výlet, což je titul katalánského umělce Toni Tomàse. Je těžké o něm mluvit, protože jsem podepsala speciální úmluvu o tom, že nebudu šířit jeho obsah – ale aspoň trochu naznačím. Jako diváci jsme se dostali postupně po jednom do takového vozu, do situace, kterou v životě zažijeme opravdu už jenom jednou, většina z nás. Zážitek byl příjemný v tom, že za velmi krátkou dobu, dvou minut, umožnil člověku si uvědomit, že jsou na světě strašně důležité věci a není potřeba ztrácet čas úplnými zbytečnostmi. Byť to nebylo úplné divadlo, ale třeba taková instalace divadelní, byl to krásný pocit. PS: A ještě mám k tomuto zážitku dodatek, přede mnou se ho zúčastnil zpěvák Karel Plíhal, který pravděpodobně festival také navštívil. Protože neuměl moc dobře anglicky, musela jsem mu překládat. Takže jsem se tady převtělila i do role tlumočníka!

Tip: na Výlet (The Trip) se můžete vydat před Divadlem Drak ještě dnes, a to v časech 11.00-13.00, 14.00-16.00 a 17.00-19.00.

Aj so zlomenou nohou môže byť svet krajší

Jedna tanečníčka, dve nohy a tisíc pocitov. Jedna tanečníčka a vesmír, ktorý vzniká priamo pred očami divákov. Tanec ako prostriedok k vyjadreniu tých najskrytejších emócií, ktoré živia dušu malého dievčatka. Čo sa však stane, ak sa rozhodne jedna z nôh protestovať? Bude zlomenina dôvodom, kvôli ktorému sa dievčatko vzdá svojich snov?

Autorská pohybová a výtvarná performance A na noze pevnina poukazuje nielen na radosť z pohybu, ale aj na vášnivú túžbu prekonávať prekážky, na konci ktorých nás čaká vytúžený cieľ. Nonverbálna performance určená pre deti od štyroch rokov predstavuje vizuálny pôžitok farieb a radosti zo života. Veľkú zásluhu má na tom „živá“ vizuálna zložka, keďže samotná scénografka Jana Bačová Kroftová tvorí kresby priamo počas performance. Tie sa premietajú na plátne a dotvárajú imaginatívny svet Jazmíny, dievčatka, ktorá si nevie predstaviť ani deň bez tanca. Prostredníctvom projekcie sledujeme dynamické ťahy štetca scénografky, z ktorých postupne vzniká napríklad vysoká a štíhla tanečníčka.

Vďaka prepojeniu výtvarnej akcie s performerkou Jazmínou Piktorovu vzniká nesmierne krehká, humorná a emóciami podfarbená hra snov, ktorá nevtieravým spôsobom vťahuje diváka do svojho sveta. Autorka konceptu a režisérka Dominika Špalková spolu s kolektívom poukazujú nielen na bezprostrednú radosť z pohybu, ale aj na jeho znovuobjavenie prostredníctvom zlomenej nohy. Sadra sa spočiatku stáva nepriateľom Jazmíny, čo sa však mení vo chvíli, keď si uvedomí, že vďaka sile vôle a vášni chce a bude tancovať aj naďalej.

Performance čerpá z osobného života Jazmíny – na začiatku a na konci sa stávame svedkami reportáže slovenskej televízie, v ktorej vidíme malú a odhodlanú Jazmínu, tancujúcu v triede. Ako som si mala možnosť všimnúť, tak pre deti bola performance nesmierne pútavá, pretože jej dominovala vizuálna a pohybová zložka. Deti nesmierne baví, keď niečo vzniká priamo pred ich očami, ako napríklad kresba tanečníčky, či tieňohra Jazmíny objavujúcej vesmír prostredníctvom prelievania vody.

Samotný názov performance vo mne evokuje spojenie dvoch svetov – toho reálneho, v tomto prípade zlomenej nohy, a fantazijného, v ktorom sa aj sadra môže túžiť po neodolateľnej túžbe zatancovať si. Čo som si odniesla z tejto performance? Nevzdávajme sa svojich túžob ani napriek počiatočným komplikáciám. Je iba na nás, aké farby budú reprezentovať náš vesmír, ktorý si nosíme v duši.

Miroslava Košťálová

Prodaná nevěsta v letech 1868–2018 na prknech Prozatimního, Stavovského a Národního divadla

13:00, Studio Beseda

foto: Divadlo DISK/Anna Benkáková

Studenti DAMU Boris Jedinák a Petr Erbes vysvětlují, jak vznikl nápad na inscenaci s takto dlouhým názvem (viz titulek).

BJ: Vyšli jsme ze situace dobytí Stavovského divadla roku 1920, kdy čeští herci dobyli divadlo z rukou německých herců. Je to dost bizarní situace, protože divadlo bylo ve špatném stavu, Němcům měla do dvou let skončit nájemní smlouva, jednalo se o nové budově pro české herce Národního divadla. Ale ta nálada ve společnosti a otázka národního ega byla po válce natolik silná, že se rozhodli použít násilí. Od toho jsme se odrazili a našli spoustu dalších událostí spojených s Národním divadlem, kdy se tam nehrálo divadlo, ale sloužilo jinému účelu. A většina z nich byla spojena s Prodanou nevěstou.

Ve vámi zvolených událostech herci veřejně zaujímali různá stanoviska. Ať už z vlastní vůle, nebo pod nátlakem. Jsou podobnému úkolu stavěni herci i v dnešní době?

PE: Touto otázkou jsme se během zkoušení dlouho zabývali. Co to znamená být herec, zda má odlišnou zodpovědnost od zbytku společnosti. Ale jasnou odpověď nemáme, ta je snad v té inscenaci. Spíš nás zajímá, jakým způsobem podobné zaprodávání funguje dnes v rovině reklam, nebo v jiném typu politického jednání, než je veřejná podpora politické strany nebo ideologie.

BJ: Dospěli jsme k tomu, že i když je dnes idea národa jiná než před sto lety a herci nepředstavují už tak výrazné osobnosti jako před rokem ‘89, tak určitá důvěra v herce zůstává do dneška. I dnes něco znamená, když někdo odmítne hrát na nějakém festivalu nebo se vyfotí se známým politikem.

Tvoříte dramaturgicko-režijní duo. Jak vaše spolupráce funguje?

BJ: S Petrem jsme v jednom ročníku, teď už i přímo na dramaturgii v magistru. A Prodanka vznikla tak, že nás oslovil Jan Mikulášek – vedoucí ročníku herců – jestli bychom pro ně nevytvořili absolventskou inscenaci. Takhle jsme do toho vstoupili, a jelikož se oba zajímáme o dramaturgii, tak jsme se rozhodli zvolit jiný obzor, než kdybychom měli jednoho hlavního režiséra. Pracovali jsme více týmově. A teď nás v tomhle složení čeká i inscenace v Divadle Na zábradlí.

Veronika Švecová (celý rozhovor najdete na FB festivalu)

„Nechávám objekty mluvit mlčky“

neděle 10:00, 15:00, 21:00, pondělí 13:00, 16:00, 19:00, půda Divadla Drak (nutná rezervace – kapacita jen pro pět diváků)

O tom, co dokážeme odečíst z věcí každodenní potřeby. Vtiskujeme do nich svou minulost, přítomnost i budoucnost. A věci nám pak mohou vyprávět. Katalánský umělec Xavier Bobés skrze ně sdílí své i naše vlastní příběhy. Ptáme se: sám se označujete za samouka ve svém oboru, co vás přivedlo k objektovému divadlu? Studoval jsem herectví. Když mi bylo dvacet, začal jsem vystupovat s kamarády herci i tanečníky. Postupně jsme si uvědomili, že nechceme jen reprodukovat stávající díla, ale že chceme sami tvořit a slova z našich vystoupení začala mizet. Mě upoutalo sdělovat příběhy skrze věci a objekty. Ze začátku jsem používal antropomorfní objekty, hračky, něco podobného loutkám. Ale nejsem loutkář, neumím řemeslo. Začínám s prázdným prostorem, je jedno, jestli je to stůl nebo celá místnost, a postupně ji začnu plnit objekty. Ty věci pak mezi sebou vytváří určité vztahy, pohyb s nimi určuje rytmus inscenace, tematizuje se čas. Nepoužívám je jako mluvící panáčky, nechávám je mluvit mlčky.

Věci snadno zapomenuté uvádíte jako představení pro maximálně pět diváků, je to velmi intimní. Jak se dá tahle perspektiva spojit s tématem období španělské historie? Nerad říkám, o čem inscenaci hraju, dokonce prosím i diváky, aby to nikde nevyprávěli, protože chci, aby si v mé tvorbě každý našel to svoje. Divák pátrá, o čem to má být, a po chvíli mu to dojde. Důležitým motivem je ale období Frankovy vlády ve Španělsku. To je jasně formulované. Divák se o něm ale dozvídá z jednotlivých předmětů, které během inscenace loví ze šuplíků. Sdělení je vloženo z mojí perspektivy, z pohledu Španěla. Ale možná si to vy tady v Česku vyložíte po svém, najdete vlastní paralely. Líbí se mi kombinovat obecný pohled s individuální vlastní zkušeností. Celé je to ale velmi hravé a spoléhám se na divákovu zvídavost.

Liší se divácké reakce ve Španělsku a v zahraničí? Ve Španělsku lidé některé předměty poznávají ze svého dětství, je jim to bližší, vyvolává to prudší emoce a vzpomínky. V zahraničí je větší odstup, něco o té době víte, ale tolik se vás nedotkla, čtete to ve vlastním kontextu. Kromě původu diváka závisí i na jeho věku. Je mi líto, že mladí lidé toho o své historii tolik nevědí. Je to tím, že se doba ubírá tak rychle, vytrácejí se rituály, lidé o věcech nepřemýšlí, hned je vyhledávají na internetu. Nemusíme vědět všechno hned, ty znalosti jsou pak povrchní a nedocházejí nám souvislosti. Odpovídá tomu podle mě i současná politická situace v Evropě. Lidé nemají dostatek znalostí o své vlastní minulosti.

Veronika Švecová (celý rozhovor najdete na FB festivalu)

19:00, Klicperovo divadlo

Hamlet v bunkru

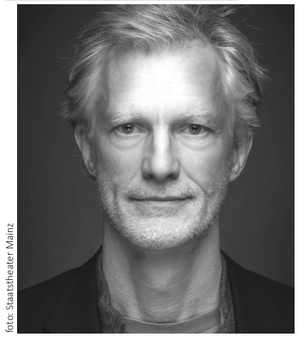

foto: Staatstheater Mainz

Shakespearovy hry jsou jednoznačně nejhranějšími texty v dějinách divadelnictví. Některé jeho kusy byly už zahrány tolikrát, že by se vám z toho zatočila hlava. Přesto v nich lze stále najít něco příznačného i překvapivě shodného pro tu kterou dobu, v níž se inscenují. O svérázném pojetí Hamleta v německé Mohuči, které se zaměřilo na mechanismy moci a „kreativní" práci s informacemi a pravdou, jsme si povídali s režisérem K. D. Schmidtem.

Za těch více než čtyři sta let byl Hamlet inscenován nesčíslněkrát. Lze v něm po takové době najít ještě něco, co už by nebylo řečeno v jakékoli z dřívějších inscenací napříč světem?
Nemyslím si, že je dnes možné vytvořit něco zcela nového. Samozřejmě ale nemůžu znát čtyři sta let trvající historii kompletní hamletovské recepce. Co mám, je moje vlastní vidění, které pak zinscenuji pro divadlo a město, v němž pracuji. Kombinování a samplování různých způsobů, jak hru interpretovat, je přece skvělé už samo o sobě.

Jaké různé způsoby interpretace se tedy v inscenaci objeví?
Pracujeme s improvizací, videem, krutou komedií, přísným soustředěním se na slova, silnou hudební podporou (hudbou, která může existovat i sama pro sebe), i ony citace dřívějších inscenací tu jsou… to vše dohromady by však mělo vytvořit jednu atmosféru, náš vlastní styl. Nemělo by nastat hromadění různých stylů. Snad je ten jedinečný výklad, který z toho všeho vychází, patrný.

foto: Staatstheater Mainz

Co bylo vůbec tím impulsem, kdy jste si řekl, že zinscenujete právě Hamleta?
Byla to situace Hamleta uvízlého v ohromujícím světě, který neví, oč se má opřít a jak se tu zorientovat.

foto: Staatstheater Mainz

O současné době se často mluví jako o „post-faktické". Dá se říct, že Hamletova rozpolcenost, zda a jak uvěřit nejrůznějším zprávám, které se k němu dostávají, mají s dnešní rolí médií něco společného? Reflektuje toto nějak vaše inscenace?
Aktuální role médií nebyla zásadním momentem, proč jsem se rozhodl tuto hru zkoumat. Řekl bych ale, že Hamlet je na královském dvoře jediný, kdo se opravdu snaží dostat na dřeň nejrůznějších problémů a poselství, které k němu přicházejí, a snaží se dokázat jejich podstatu, i když v tom není příliš úspěšný.

V inscenaci hutně pracujete s groteskními maskami. Mají znázorňovat právě tuto nejistotu, kdo vlastně hovoří a co chce vůbec sdělit?
Protagonisté se za maskami snaží skrýt své skutečné záměry a pocity. Kvůli maskám na jevišti nikdy nevíte, kdo zrovna na scéně jedná. Společnost je tak nějak stále přítomna a skutečná intimita není možná.

Takže i vaše inscenace znejišťuje… Proč je pro vás důležité, aby divák zůstával v nejistotě, kdo právě jedná? Znamená to, že ani samotného Hamleta nevnímáte v příliš pozitivním světle?
Snažíme se s tím takto pracovat, protože i my žijeme v nejistotě. Kdo může skutečně říct „je to pravda"? Divák by si neměl být jistý, kdo jedná, na druhou stranu jsou Hamlet a ostatní postavy neustále sledováni, nebo jsou alespoň nuceni se bát, že jsou. Hamlet je v první řadě obětí, ale i když váhá, stává se pachatelem, takže je těžké ho vidět pozitivně. Vidět ho však negativně není řešení. Je to složité jako všechno v životě.

foto: videotrailer/Staatstheater Mainz

Maskami to však nekončí, groteskní atmosféru má scéna jako celek. Když jste inscenaci připravovali, měli jste už jasno, že bude právě takto laděna, anebo to vyplynulo až během zkoušení?
Mým záměrem bylo vytvořit atmosféru úzkosti bez možnosti úniku. Postavy jsou uvězněny a zvenčí k nim přichází nějaký druh záhuby. Velmi inspirativní v tomto ohledu pro mne byly kresby Jamese Ensora, které nakonec určily i atmosféru inscenace.

Čím vás Ensor tak zaujal?
Krutá atmosféra, davy, které se tísní bez možnosti úniku, chamtivost, touha a vášeň skrývající se za maskami. Před lety jsem viděl výstavu jeho obrazů, na niž jsem si při čtení Hamleta vzpomněl. Masky a velké skupiny jsou pro jeho práci příznačné.

Allgemeine Zeitung přirovnává váš dánský dvůr ke gulagu. Je to oprávněné přirovnání? Lze říct, že je vaše inscenace politickým divadlem?
Řekl bych, že je to spíš druh bunkru než gulag. Nejedná se o konkrétní politické divadlo, které by poukazovalo na nějaké konkrétní situace, nýbrž odráží schémata vůdčí společnosti, její snahy o budování moci a způsoby zamlčování pravdy.

Dominik Melichar

Michal Hába: Divadlo by mělo provokovat k myšlení a představivosti

22:00, Studio Beseda

Michal Hába patří nesporně ke svérázným talentům současné divadelní režie. Letos na festivalu uvede hned dvě své inscenace: kromě hradeckého Lakomce to bude i titul Opletal. A právě o jeho vzniku jsme si také krátce povídali.
S nabídkou spolupráce s Divadlem na cucky už přišel i konkrétní námět – zpracování osudu Jana Opletala?
Částečně ano. Tedy, nejdříve přišla nabídka ke spolupráci, vzápětí námět. Opletal se měl stát jednou z inscenací reagujících na tehdy se blížící „osmičková" výročí naší historie.

Jaká byla tvá první reakce?
Ajajaj! Prostě „ajajaj"! Nepočítal jsem totiž s autorskou inscenací, času jsem v tom termínu neměl nazbyt. Dohodli jsme se tedy hned na začátku, že to bude „fast kitchen", žádné dlouhé přípravy a rešerše, ale začněme zkoušet s tím, co víme, co leží na stole. Myslím, že díky tomu je Opletal docela svižná a nezatížená inscenace. Od začátku jsme věděli, že nebudujeme robustní jevištní biografii.

Co všechno jsi do té doby o Janu Opletalovi věděl?
Nepletl jsem si Opletala s Palachem, ale tušil jsem, že se to často děje. Nevěděl jsem ale, že právě prvky podobné téhle záměně budou základními stavebními kameny inscenace. Také jsem třeba netušil, kdy přesně Opletala postřelili, zábavné zjištění ale bylo, že se to vlastně vůbec nestalo v jednom z těch magických „osmičkových" roků. A také jsem nevěděl, že byl tak dokonalý, až člověka chytá psotník, že na něj nelze najít žádnou špínu.

Jakým způsobem probíhalo vaše společné hledání výsledného tvaru?
Proces to byl hodně zajímavý, zpočátku jsme toho moc nevěděli, tak jsme si hodně povídali, jeli na výlet do Nákla k Opletalovu rodnému domu, podívali se na jeho hrob, pak do gymnázia v Litovli, kde studoval. Sdělovali jsme si zajímavosti z Wikipedie… A pořád jsme nevěděli. Měl jsem před zkoušením dva tři nápady, takové ty, co jsou dobré tak na začátek, aby se od nich člověk odpíchl, ale cestou je zahodí, protože mezitím vymyslí lepší. Ty jsem zahodil hned na začátku. A po měsíci příprav nám už nezbývalo moc času, tak jsem ty zahozené nápady spojil se všemi výsledky našeho vyletování a debatování, sepsal do scénáře a za týden jsme Opletala nazkoušeli.

foto: Divadlo na cucky/Lukáš Horský

Postava Opletala v inscenaci slouží jako taková rozbuška pro nelichotivý pohled na naši národní povahu. Jaká témata vlastně divákům předkládáte?
Stvořit nelichotivý pohled na naši národní povahu – o to jsme nijak zvlášť neusilovali, klišé o národní povaze nebo „češství", případně „čecháčkovství" jsme brali jako jeden z odrazových můstků. S hnípáním v národní povaze nebo otázce češství se v Opletalovi spíš hraje taková hra. Jednoduše řečeno: jsou mnohem důležitější otázky než sebevědomí něčeho tak abstraktního, jako je národ. Ono to neustálé sebekritické odkazování na „malý národ" nebo „čecháčkovství" není zas tak z jiného ranku než pietní vlastenectví nebo fašizující národovectví, člověk se tu řeší v intencích národa, místo aby se vnímal v kontextu lidství. A řešit národní identitu na divadle – to je vlastně taková konformní provokace. Vytáhnout v divadle, kam chodí liberálně založení lidé, nebo lépe řečeno, kam chodí lidé, kteří chodí do divadla, třeba nějakou „zdrcující kritiku" odsunu sudetských Němců – to je vlastně směšné. Protože ti lidé, které by to konfrontovalo, tam samozřejmě nejsou. Takže jedním z témat se stala i otázka, jak provokovat na soudobých jevištích.

Tvá inscenace zajímavě útočí na diváky a tím je přirozeně nutí přemýšlet o daných problémech. Lze k provokování na divadle najít nějaký osvědčený klíč?
Já Opletala považuju spíš za milou než provokativní inscenaci. Když řeknete „teď vás provokuju", tak to není provokace, ale humor. Provokace se v Opletalovi tematizuje, nabourává. Spíše než s „nasráním" diváka se mi provokace spojuje s nadějí, že to „vyprovokuje" reakci, že divadlo „provokuje" k myšlení nebo představivosti, k jinému pohledu na věc. Co se týče „závodů v provokaci" – tedy kdo „zajde dál" – to mi nepřijde pro umění moc perspektivní. Respektive to neberu jako smysl divadla.

Pavla Bergmannová

Modrovous (z ženské perspektivy)

16:30 Městská hudební síň

Lidový příběh o sériovém vrahovi není úplně typickou součástí repertoáru amatérských divadelních souborů při základních uměleckých školách. Jak dramaturgie i samotná tvorba probíhá u souboru Děvčátko a slečny při ZUŠ F. A. Šporka, přibližuje Jaroslava Holasová.

Mohla byste v krátkosti představit soubor Děvčátko a slečny?
Soubor Děvčátko a slečny vznikl v rámci literárně dramatického oboru ZUŠ F. A. Šporka pro festival Theatrum Kuks, kde měla v roce 2013 premiéru jeho první inscenace Kázání děvčátkům a slečnám. Soubor se účastnil řady přehlídek a festivalů amatérského divadla (Loutkářská Chrudim, Šrámkův Písek, Wolkrův Prostějov, Jiráskův Hronov) a Modrovousem se vrací k Pohádkám mé matky husy Charlese Perraulta (1697). Děvčátka Kateřina Prášilová a Monika Němečková jsou už dávno absolventky oboru, a tak poslední dvě inscenace vznikaly pod Kolegiem hraběte Šporka při ZUŠ. V dramaturgii je na prvním místě předloha, kterou se necháváme inspirovat, a podle potřeby do souboru ke spolupráci přizveme spřízněné duše, pokud jsou dvě herečky málo.

foto: ZUŠ Jaroměř

Návrat k Pohádkám mé matky husy znamená, že jde o nějaký dlouhodobější projekt? Jsou dosavadní adaptace této knihy nějak s Modrovousem esteticky spřízněny?
Dlouhodobě nás baví lidové příběhy, pohádky s jejich archetypy. Modrovous je z Pohádek mé matky husy, stejně jako Červená karkulka, která figurovala v Kázání děvčátkům a slečnám. Soubor Mikrle, kterého byly Monika s Káťou členkami, zpracoval ještě jednu jeho předlohu: „Kráska v dřevě spící I. a II.“

Vybrat si pro spíše dětský divadelní soubor lidový příběh o vrahovi žen je přinejmenším překvapivé. Jak jste se vyrovnali s tou až hororovou látkou? Nebyl to pro vaše běžné obecenstvo šokující výběr?
Vůbec nejde o dětský soubor a naše obecenstvo šokujeme rády/i. Modrovous nás hodně baví z ženského pohledu a podle toho k němu přistupujeme. Co v tomto případě znamená ženský pohled, už nechávám na divácích, předpokladem je představení uvidět.

Říkáte, že nejde o dětský soubor, ale zároveň je spjat se studiem na ZUŠ – kdo tedy vlastně tvoří soubor, jste to tedy vy, Kateřina Prášilová a Monika Němečková? Anebo i jiní aktéři, kteří už třeba absolvovali? Jak do inscenací zasahují žáci ZUŠ?
Ano, zakládající členkou byla ještě Edita Valášková, tehdy děvčata byla studentkami ZUŠ. Nyní jdou už každá svou cestou, která je jistotně s divadlem spjata, a to mne moc těší. Když jsme potřebovaly do Kázání muziku, spolupracovaly jsme s hráčem na gambu, když starší matku, oslovila jsem kolegyni, kterou nyní alternuje Veronika Jasanská, kamarádka a absolventka svitavské Dramatické školičky u Jany Mandlové. Žáci ZUŠ své inscenace přímo tvoří – od nápadu k realizaci. Jsme škola, hledáme, učíme se... Snažím se, aby absolventi měli ze společně prožitých let co nejširší pohled (loutkové a alternativní divadlo, experimentující a divadlo poezie...) a pak si vybrali svou speciální cestu.

Jakou budoucnost mají vaše inscenace při takové obměně účastníků?
Názvy souborů, autorské inscenace a společné zážitky jsou nepřenositelné. Pokud se po ukončení studia LDO na ZUŠ členové souborů rádi sejdou, opráší a někdy i přezkouší, inscenace se drží a hraje se. Jinak na ni a na ně s láskou vzpomínám.

Dominik Melichar

Matáska jsem si uložil jako Kroftu

10:00, Divadlo Drak

Svůj režijní debut na prknech hradeckého Divadla Drak má za sebou Kamil Bělohlávek, se kterým vám nabízíme rozhovor nejen O zlaté rybce.
Na internetu jsem se dočetl, že jste se k divadlu dostal díky spolužačce, do níž jste se zamiloval. Dnes jste mj. režírující scénograf. Dokázal byste si představit, že by vás ty pudy tehdy neomámily, co byste dělal?
Byl bych třeba bagrista nebo ten pán v McDonaldu se sluchátkem a mikrofónkem. Nebo pojišťovák... Ale já měl hroznou kliku. Na té ZUŠce jsem se potkal s Jirkou Jelínkem, založili jsme divadlo DNO, tam jsem poznal svou ženu, která studovala tou dobou na DAMU, tak jsem šel za ní na DAMU, kde zrovna otevíral ročník prof. Petr Matásek, kterého jsem si neomylně uložil do telefonu jako pana Kroftu... No a pak jsem u něj vystudoval scénografii a on byl prostě borec. Jsem klikař (ťukám 3× do stolu).

Kdo by neznal pohádkový příběh o kouzelné rybce. Kolik verzí jste už četl nebo slyšel?
Asi nejznámější je ta Werichova s Trnkovými obrázky. Ale našel jsem i starší verze, kde rybku nakonec zabijí. Taky je verze, kde je to ryba mužského pohlaví – tedy cosi jako O zlatém kapříkovi.

A kdybyste měl říct, v čem je vaše inscenace jiná, čím je zajímavá, co ji činí jedinečnou?
Naše je prostě H_2O – Hodně Okázalá... Hravá a Ojedinělá... Taky Hrubá a Ostentativní... A se spoustou vody.

Lukáš Křížek (celý rozhovor najdete na FB festivalu)

TOHLE JE PRESS PARADOX

Režiséři, dramaturgové a scénografové KALD DAMU se spojili a bez jediného herce vytvořili silnou divadelní výpověď o roli médií v dnešním světě, o konfliktu novinářské etiky s pudem sebezáchovy, o manipulaci s pravdivostí informací, které se na nás valí ze všech stran.
Už z tohoto výčtu lze poznat, že to nejsou jednoduchá témata, inscenace na svého diváka klade poměrně vysoké nároky. Ústřední linií je zinscenovaná vražda ruského novináře Arkadije Babčenka. Tvůrci využívají divadelnost samotného autentického příběhu a důvtipně ji kombinují s divadelní konvencí. Rozličné předměty označují dle toho, jak zrovna pro předváděný výstup potřebují. Divadelní reflektor je měsícem, kyblík s plastovým ovocem je granátometem, kobercová podložka je kaluží krve s ostatky.
Během rozličných interview, válek i vražd si osm lidí mezi sebou předává černou mikinu, jejímž oblékáním se střídají v roli Babčenka. Projekce na monitoru po straně scény doplňuje jevištní akci buď autentickými reportážními záběry, nebo přímo na jevišti psanými komentáři. Obojí svým způsobem zpochybňuje pravdivost předváděného. Tvůrci nedělají z Babčenka oběť, nestaví ho na piedestal, poukazují na kontroverzi spojenou s jeho osobou, ale nepřiklánějí se ani na stranu kritiků jeho počínání. V jednu chvíli přesto přiznají, že ani jim se nepodařilo dosáhnout objektivity, že i oni skrze vyškrtané pasáže, rozličnou míru pozornosti věnovanou jednotlivým akcím nebo třeba nepoužití té či oné rekvizity posouvají celý příběh.
Každý si pravdu přizpůsobujeme k obrazu svému. 8lidí si při tom ale počíná tak, že Press Paradox ve výsledku není žádnou tendenční agitkou, ale obsahuje jasně formulovaný názor na svět, ve kterém žijeme. Je to znepokojivé, je to podnět k přemýšlení a – ještě ke všemu – je to i zábavně podané.

Veronika Švecová

14:00 a 18:00, Divadlo Drak – Studio

foto: Thalias Kompagnons

V nedělním odpoledni ovládnou dračí sluj divotvorné kejkle a čarovné rejdy slovutné divadelní grupy Thalias Kompagnons z německého Norimberka. Sympatická tvůrčí skupina, jejíž jádro tvoří všestranně nadaní umělci Joachim Torbahn a Tristan Vogt, ve svých laskavě ironických produkcích neodolatelným způsobem kreativně fúzuje principy gruntovní loutkařiny, divadla objektového, hudebního i výtvarného. Za necelých třicet let vlastní existence se Thalias Kompagnons stali vítanými hosty řady prestižních festivalů po celé Evropě. V inscenaci **Hlína, hra a rošťárny**, jež je jedním z nejčerstvějších projektů Thalias Kompagnons, používá Joachim Torbahn hlínu coby základní tvůrčí materiál k vyprávění archetypálních příběhů o zrození a přeměně. Nechte se okouzlit! *KlariN*

BOX PŘÁNÍ

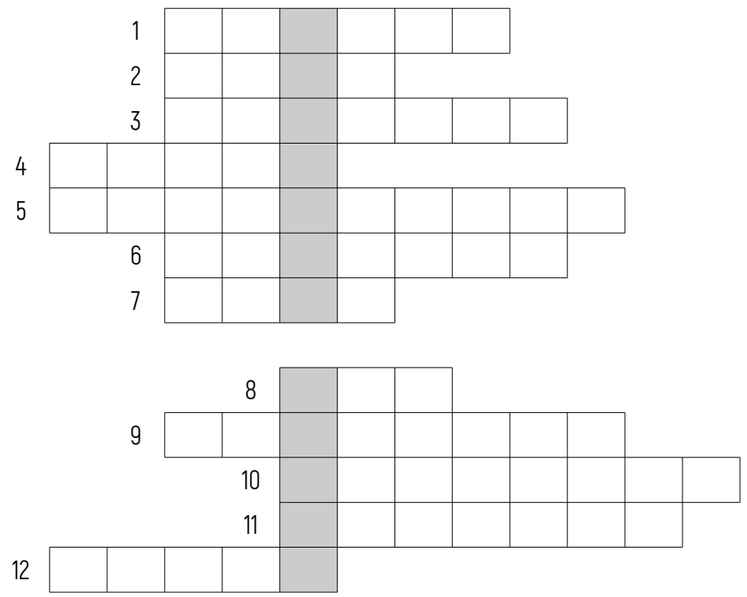
-Chtělo by to chodce na chůdách, ohňovou šou v ulicích, průvod v kostýmech a bude to ťip ťop!
-Hradecký Open Air Program mě provázel celým studiem a stále se na něj ráda vracím. Vždy je na co se těšit. Divadla jsou skvělá a jsem ráda, že je festival i o víkendu. Přeju festivalu vše nejlepší k 25. narozeninám a těším se, že těch kulatých i půlkulatých narozenin bude ještě více! Díky.
-Všechno nejlepší festivale. Jsem strašně rád, že tady něco takového je. Miluju divadlo, koncerty a akce, kde si člověk může jen užít kulturu a pokecat si se známými. Zbožňuju ty vaše představení a vždycky si zde něco najdu. Těším se na každý další ročník. Přeju ti mnoho let trvání, spoustu návštěvníků a mnoho dalších letošních představení a hlavně co nejlepší počasí.
-Všechno nejlepší báječnému festivalu! A neměňte si jméno, Open Air je nejlepší! Luv ya!

Přihoďte i své přání, box se těšíme!

Křížovka o festivalové balíčky a vstupenky na vybraná představení

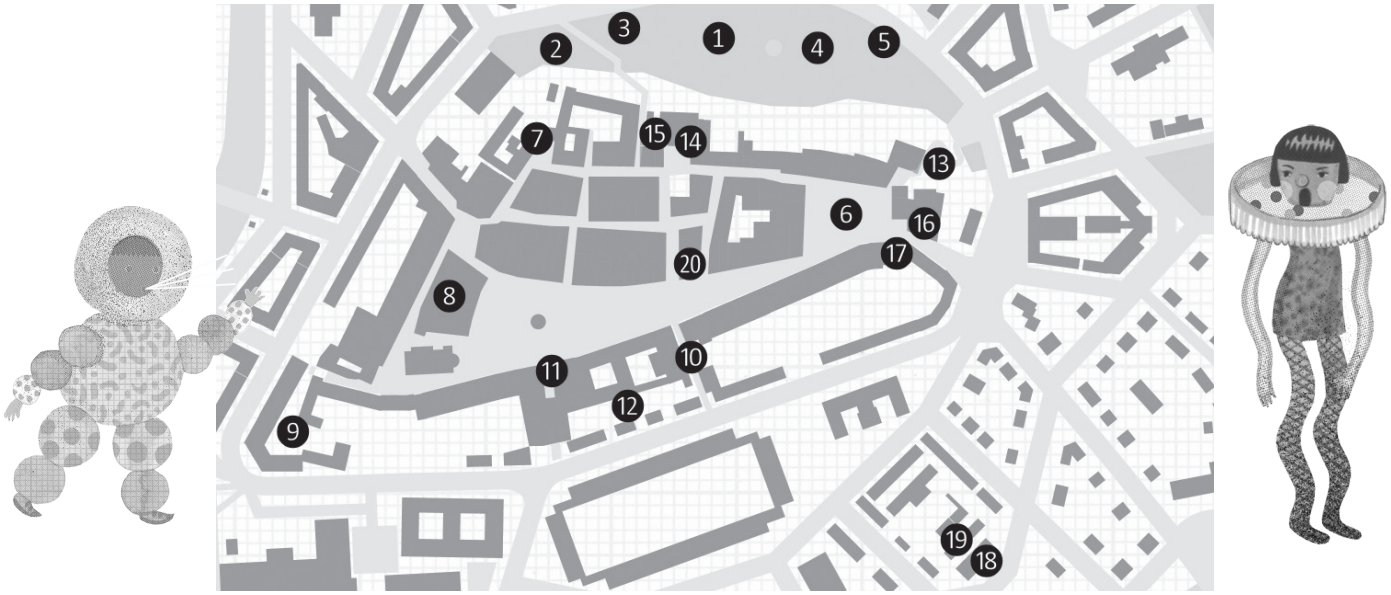
V tajence najdete název představení, které bude v následujících dnech na festivalu k vidění. Tajenky posílejte v SMS spolu se svým jménem, a to do 23. 6. 20:00 na telefonní číslo 777 177 508.

1. kdo pouští na divadle hudbu
2. „Království za …“
3. mouřenín benátský
4. divadelní závěs
5. abonmá
6. hercova věta z divadelní hry
7. bodový reflektor
8. divadelní text
9. smutný žánr
10. první uvedení hry
11. divácký dík
12. přenosné mikrofony

Program festivalu – neděle 23. 6.

09:30 montessori dílničky pro děti | 60‘ | Lodivadlo, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13
10:00 O zlaté rybce | 45‘ | Divadlo DRAK, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Hlavní scéna 18
10:00 Věci snadno zapomenuté **(čti na str. 3)**| 75‘ | Xavier Bobés (E) | Divadlo DRAK – Půda 18
10:00 Výtvarné dílny pro děti | 480‘ | Jana Nechvátalová, Bára Šůstková, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Plenér, Muzeum Labyrint 18
11:00 Headspace | 150‘ | Electric Circus, Amsterdam (NL) | Divadlo DRAK – Plenér 18
11:00 Malíři | 35‘ | Bratři v tricku, Praha | Divadlo DRAK – Plenér 18
11:00 Výlet **(čti na str. 2)** | 120‘ | Toni Tomàs, Tombs Creatius (E) | Divadlo DRAK – Plenér 18
11:00 Jóga ve dvou | 90‘ | Petra Štrossová, Hradec Králové | | Lodivadlo-Q10 13
13:00 Prodaná nevěsta na prknech Prozatimního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 – 2018 **(čti na str. 3)** | 90‘ | Divadlo Disk, Praha | Klicperovo divadlo – Studio Beseda 16
13:00 Workshop žonglování s Bratry v tricku | 45‘ | Bratři v tricku, Praha | Divadlo DRAK – Plenér 18
13:00 Capoeira | 60‘ | Vem Camará Capoeira Hradec Králové | | Lodivadlo-Q10 13
14:00 Pan Josef | 30‘ | DRAMA LABEL - KALD DAMU, Praha | Divadelní stan 2
14:00 Výlet **(čti na str. 2)** | 120‘ | Toni Tomàs, Tombs Creatius (E) | Divadlo DRAK – Plenér 18
14:00 Hlína, hra a rošťárny | 35‘ | Thalias Kompagnons (DE) | Divadlo DRAK – Studio 19
14:30 Flamenco La Pasión | 45‘ | koncert | | Klicperovo divadlo – Letní scéna 15
15:00 Kocour v botách | 40‘ | Toymachine, Praha | Lodivadlo-Q10 13
15:00 Cherry trsátka | 45‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
15:00 výtvarná dílna | 240‘ | Tvořím hravě, Kostelec nad Orlicí | Žižkovy sady
15:00 Věci snadno zapomenuté **(čti na str. 3)** | 75‘ | Xavier Bobés (E) | Divadlo DRAK – Půda 18
15:00 Komentovaná prohlídka výstavy „A co potom, slone?“ | 45‘ | Jana Nechvátalová, Klára Zářecká, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Muzeum Labyrint 19
15:30 O Palečkovi | 35‘ | Jarka Holasová, Jaroměř | Klicperovo divadlo – Letní scéna 15
15:30 Headspace | 150‘ | Electric Circus, Amsterdam (NL) | Divadlo DRAK – Plenér 18
16:00 Co nám voda dala; Mapa není území (workshop) | 60‘ | Tereza Silon, Praha | Malé náměstí 6
16:00 Jak si hrají tatínkové | 50‘ | Divadlo DRAK, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Hlavní scéna 18
16:00 Péťa se nudí | 45‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
16:30 Modrovous **(čti na str. 6)** | 40‘ | Děvčátko a slečny, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř | Městská hudební síň 7
16:30 Švédované filmy | 60‘ | UMSKUP, Cheb | Šapitó Žižka 3
17:00 J+M | 30‘ | KONĚ BIGONĚ / ANEŽKA BERKMANOVÁ / ADAM SVOBODA / DRAMA LABEL, Praha | Dům U Špuláků – sklepení
17:00 Běžkařská Odyssea | 50‘ | Bratři v tricku, Praha | | Divadlo DRAK – Plenér 18
17:00 Výlet **(čti na str. 2)** | 120‘ | Toni Tomàs, Tombs Creatius (E) | Divadlo DRAK – Plenér 18
17:00 Povídání v Podkroví – Jitka Smutná | 60‘ | | Klicperovo divadlo – Podkroví 14
17:00 Sirsch | 60‘ | koncert | Lodivadlo-Q10 13
17:00 Meadow Rest | 45‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
18:00 Superhrdinové | 45‘ | B.I.Z.O.N.I., Hradec Králové | Divadelní stan 2
18:00 Hlína, hra a rošťárny **(čti na str. 7)** | 35‘ | Thalias Kompagnons (DE) | Divadlo DRAK – Studio 19
18:00 GoJi | 60‘ | koncert | Lodivadlo-Q10 13
18:00 Morybundus Band | 45‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
19:00 KALTES LAND | 90‘ | OLDstars, z.s., Praha | Atrium Radnice 8
19:00 Noband Brothers | 45‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
19:00 Stand-up show | 90‘ | Underground Comedy, Praha | Šapitó Žižka 3
19:00 Hamlet **(čti na str. 4)** | 120‘ | Staatstheater Mainz, Mohuč (DE) | Klicperovo divadlo – Hlavní scéna 14
19:00 Střídmí klusáci v kulisách višní | 60‘ | koncert | Divadlo DRAK – Stan 18
20:00 Navostro | 90‘ | koncert | Lodivadlo-Q10 13
20:00 Kráska a zvíře | 45‘ | Taneční divadlo Honzy Pokusila, Hradec Králové | Městská hudební síň 7
20:00 Hlavou dolů | 45‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
20:30 Ghost of You | 60‘ | koncert | Hudební stan 4
20:30 Platnomer | 50‘ | Lutkovno gledališče Maribor (SLO) | Divadlo DRAK – Šapitó 18
21:00 J+M | 30‘ | KONĚ BIGONĚ / ANEŽKA BERKMANOVÁ / ADAM SVOBODA / DRAMA LABEL, Praha | Dům U Špuláků – sklepení
21:00 Školní výlet | 20‘ | Václav Bartoš | Jižní terasy 12
21:00 Věci snadno zapomenuté **(čti na str. 3)** | 75‘ | Xavier Bobés (E) | Divadlo DRAK – Půda 18
21:00 Pap ‚n‘ dekl | 45‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
21:05 Petr Sovič & Gramofon | 90‘ | koncert | Klicperovo divadlo – Letní scéna 15
22:00 The Falling Point of View | 25‘ | Chen Nadler, Liron Nironsky, Daniel Motola, Israel | Gočárovo schodiště 10
22:00 Živé hry: PS open B4TTLE / Tekken 2 + B4 | 90‘ | živé hry | Hudební stan 4
22:00 Opletal **(čti na str. 4)** | 60‘ | Divadlo na cucky, Olomouc | Klicperovo divadlo – Studio Beseda 16
22:00 Jacek staví dům | 60‘ | Divadlo Bufet, Praha | Autobuf 5
22:00 Punk není mrkev | 75‘ | Krátké a úderné divadlo, Liberec | Lodivadlo-Q10 13
22:15 TO I ONO | 70‘ | OLDstars, z.s., Praha | Atrium Radnice 8
22:15 Miniatury | 40‘ | Company DaM, Jablonec nad Nisou | Městská hudební síň 7
23:30 Punk Party | 120‘ | Lodivadlo, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13

HRADEC KRÁLOVÉ
KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ
MINISTERSTVO KULTURY
Státní fond kultury ČR
NADACE ČEZ
Klicperovo divadlo Hradec Králové
DRAK
kontrapunkt